

BIC, SCHRIJVER EN LEZER

Toen ik terugkwam bij de plek van de ontmoeting, keek iedereen ernstig.

Ik merkte meteen dat de enige vrouw in de ruimte zich had herpakt. Ze had elk raam met het prachtige uitzicht gesloten, bijna als een non, al deed haar kleding denken aan een heel ander beroep van de geest.

De aanpassing hielp de discussie.

Mijn aandacht ging rechtstreeks naar de mannen.

Ze waren zichtbaar bezorgd. Bang het gezag te verliezen dat hoorde bij de functietitel op hun deur. Dat alleen al zei veel over hun capaciteiten.

Het waren werknemers.

Bijna niemand herinnert zich dat nog.

Ze waren niet de eigenaars.

Ik begon met een korte inleiding en een eenvoudige observatie.

Wanneer een man of een vrouw een ruimte binnenkomt met schoonmaakspullen, ziet iedereen meteen of de bezem gloednieuw is, want een nieuwe bezem maakt een ander geluid.

Ze staarden me aan.

Mijn schoolfrans hielp, al beïnvloedden jaren van andere talen spreken soms de uitspraak.

Ik glimlachte.

Toen legde ik uit dat Bing mijn post tot een referentiepunt had gemaakt, hem had geplaatst bij zoekopdrachten rond Gillette en analisten op Wall Street erom had laten glimlachen en erover had laten nadenken. Google daarentegen had hem

slechts behandeld als een aanwezigheid met weinig invloed binnen zijn web-ecosysteem. En Yandex in Rusland had hem feitelijk elke relevantie ontnomen.

En toch stond ik daar.

In mijn geboortestad.

Met het voltallige bestuur van BIC France voor mijn voordeur.

Vergezeld door Chanel, die de enige echte toegevoegde waarde van de ontmoeting bleef.

Ik was nog steeds gewoon een schrijver.

Meer dan ooit begreep ik de kracht van het narratief. Hebben werd interessanter dan bezitten.

En mensen bleven de eerste hulpbron van elk bedrijf. De intelligente oplossing was nooit iemand naar huis te sturen. De intelligente oplossing was de dingen te veranderen met ideeën. Het is precies wat vrouwen met mannen doen vanaf het moment dat ze geboren worden.

Voordat ik vertrok, opende ik mijn werktas. Terwijl ik me klaarmaakte om afscheid te nemen, legde ik een verzegeld pakje op tafel. Erin zaten tien pennen. Ik vroeg hun het niet te openen voordat ik weg was.

Chanel draaide zich naar me toe. “Waar gaat u heen?”

Ik glimlachte. “Ik ga een verhaal schrijven en de wereld van mensen veranderen. Eindelijk weet ik hoe het moet. Het enige verschil is dat wat ik met mijn schrijven voorstel altijd beter is.”

Nadat ik was vertrokken, openden ze het pakje. Erin vonden ze een naam die op elke pen gedrukt stond: BICGILLETTENARRATIVE.

Het was geboren tijdens een eenvoudige ontmoeting. En zoals zoveel eenvoudige dingen werd het onvergetelijk.

Ferdinando